

geleerden. Waar ze ter sprake kwamen bestreed hij onjoodse opvattingen en onjuiste interpretaties van oudjoodse literatuur. Overigens kon Hausdorff kritiek goed verdragen, maar niet zo erg als die niet gebaseerd was op uitgebreide kennis. Een hem typerende uitspraak is: 'We zijn een lastig volkje en weten vaak alles beter dan deskundigen, die vele studiejaren moesten geven om hun deskundigheid te bereiken'¹). Voor autoriteiten en prominenten had hij misschien iets te veel ontzag.

David werd op 2 november 1901 te Rotterdam geboren als zoon van de genaturaliseerde Duitsers Michael Saul Hausdorff²) en Helene Bondi³). Verder werden uit dit huwelijk vijf dochters geboren. Aangenomen mag worden dat van de zoon heel wat verwacht werd. In ieder geval moest hij veel studeren om in het leven vooruit te komen. Toch was de jeugd van David volgens eigen zeggen onbezorgd. Als jongen genoot hij van de drukte op en om de Maas, waar hij dichtbij woonde, in de Westerstraat. De zware sleperswagens waren hem van zijn jeugd af vertrouwd evenals de boten van de Batavierlijn. Als de Maas buiten zijn oevers trad stond ook de Westerstraat onder water. Iets waarvan zijn makkers uit de binnenstad nauwelijks notie hadden. De godsdienstlessen voerden hem bijna dagelijks naar de synagoge aan de Boompjes. Davids vader was in 1883 uit Duitsland gekomen als koopman en agent van buitenlandse firma's. Spoedig in het bestuur van de Joodse gemeente gekozen fungeerde hij jarenlang als voorzitter van het College van Kerkvoogden. In 1888 werd hij lid van de Grote Kerkeraad en was toen de enige Jood van orthodoxe signatuur in dat college. Hij was zeer ad rem, kreeg een grote invloed in de raad en was zeer bevriend met opperrabbijn Bernhard Löbl Ritter, die hij meestal door dik en dun steunde.

David Hausdorff bezocht na de lagere school het Erasmiaans Gymnasium. Hij had er Joodse en niet-Joodse vrienden, met wie over kwesties betreffende het Jodendom heel wat werd gediscussieerd. Zijn vader had een wat Pruisische mentaliteit en legde veel nadruk op goede rapporten. In die tijd kreeg de jonge Hausdorff spraakles van mevrouw Branco van Dantzig, een autodidact, die toen in de logopedie een vooraanstaande plaats innam. David lispelde en zij liet hem ter verbetering van zijn spraak oefeningen doen, die hem soms niet weinig verlegen maakten. Hausdorff vertelde met veel genoegen les in Grieks te hebben gehad van de dichter J.H. Leopold, die wel eens de gek stak met zijn spraak en met zijn ambitie om dokter te worden⁴).